

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 11, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knobben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1570](#) 07-05-2026

Van WHOA tot surseance tot faillissement

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1565](#) 30-04-2026

Niet summierlijk gebleken van vorderingsrecht omdat hoger beroep is ingesteld tegen vonnis rechtbank

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2399](#) 21-04-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens schending administratieplicht

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2545](#) 16-09-2025

Vrijwaringincident kan niet pas in hoger beroep worden opgeworpen

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2537](#) 16-09-2025

Tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen van de notaris is niet onrechtmatig jegens de verhuurder

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2377](#) 06-05-2026

Rechter-commissaris kan worden geraakt voor opstelling tijdens inlichtingenverhoor

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:2441](#) 06-05-2026

Afwijzing eigen aangifte faillissement bij vermoedelijk negatieve boedel

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:3233](#) 29-04-2026

Heropening vereffening niet nodig, rechtbank verklaart voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2064](#) 24-03-2026

Faillietverklaring: steunvordering bestaat na cessie nog steeds en toestemming schuldeiser is niet nodig

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:2523](#) 12-03-2026

Verzoek tot voorlopig deskundigenbericht en inzage administratie afgewezen wegens niet|ontvankelijkheid en gebrek aan belang na faillissement

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3747](#) 24-02-2026

WHOA. Afwijzing afkoelingsperiode. Lopende verplichtingen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3389](#) 28-01-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid: schending van administratieplicht en bestuursverbod

RECHTSPRAAK

Verzoek tot voorlopig deskundigenbericht en inzage administratie afgewezen wegens niet|ontvankelijkheid en gebrek aan belang na faillissement

Een schuldeiser van een failliete bv richt een verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht en inzage in de financiële administratie tegen de voormalig bestuurder. De rechtbank oordeelt dat het verzoek tegen de verkeerde partij is ingesteld en dat bovendien de verzoekster geen belang bij haar verzoek heeft, nu de curator reeds onderzoek heeft verricht in het faillissement.

Verzoekster was opdrachtgever van een bouwbedrijf dat haar woning verbouwde. De werkzaamheden leidden tot een geschil, waarna de Raad voor Arbitrage in bouwgeschillen oordeelde dat de vennootschap toerekenbaar tekort was geschoten en schadeplichtig was. Nadat betaling uitbleef, is op verzoek van verzoekster het faillissement van de vennootschap uitgesproken. De curator verrichtte onderzoek naar de oorzaken van het faillissement en naar mogelijke onbehoorlijke bestuurshandelingen, mede naar aanleiding van door verzoekster geuite verwijten. In het eindverslag concludeerde de curator dat geen onrechtmatigheden waren geconstateerd.

Verzoekster startte vervolgens een verzoekschriftprocedure tegen de voormalig bestuurder, strekkende tot het bevelen van een voorlopig deskundigenbericht dan wel inzage in financiële stukken, met het oog op een mogelijke bestuurdersaansprakelijkheidsvordering. Zij stelde dat het onderzoek van de curator beperkt was en dat zij als individuele schuldeiser onvoldoende was bediend.

De rechtbank verklaart verzoekster niet|ontvankelijk. Niet de voormalig bestuurder, maar een beheer|bv staat als bewaarder van de administratie van de ontbonden vennootschap bij de KvK ingeschreven en is daarmee het aanspreekpunt voor inzage (art. 2:24 BW). De door verzoekster aangehaalde bepalingen (art. 118 Rv en art. 2:11 BW) zijn volgens de rechtbank niet van toepassing in deze procedure.

Ten overvloede overweegt de rechtbank dat het verzoek ook inhoudelijk zou zijn afgewezen. Het gewenste onderzoek is reeds verricht door de curator, die de relevante administratie over meerdere jaren heeft onderzocht en is ingegaan op de door verzoekster gestelde misstanden. Nieuwe feiten of omstandigheden ontbreken. Het verzoek kan daarom gezien worden als een 'fishing expedition'. De verzoekster heeft geen belang bij een voorlopige bewijsverrichting. Verzoekster wordt veroordeeld in de proceskosten.

W.P.IJ. Overgoor, mei 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:2523

Zaaknummer: C/15/367018 / HA RK 25-88

Rechters: B. de Metz

Advocaten: G. Willemsen en B.J. Mekkelholt

Wetsartikelen: 196 Rv, 118 Rv en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen van de notaris is niet onrechtmatig jegens de verhuurder

Een verhuurder spreekt een voormalig notaris persoonlijk aan voor huurderging nadat diens notariskantoor failliet is gegaan en de curator de huurovereenkomst voortijdig heeft opgezegd.

Een notariskantoor in de vorm van een besloten vennootschap huurt voor tien jaar een kantoorpand. De aan het kantoor verbonden notaris is enig bestuurder en aandeelhouder. Nadat tegen hem tuchtrechtelijke klachten gegrond zijn verklaard, wordt hij uit het ambt ontzet en, tijdens het hoger beroep tegen deze beslissing, in een andere tuchtzaak tijdelijk geschorst. Omdat waarneming tijdens de schorsing kosten meebrengt en de ontzetting in hoger beroep stand kan houden, vraagt de notaris het faillissement van het notariskantoor aan. De curator zegt vervolgens de huur op. De verhuurder spreekt de notaris persoonlijk aan op grond van artikel 6:162 BW wegens huurderging. Primair voor overtreding van artikel 23 lid 1 Wet op het Notarisambt (Wna), subsidiair voor schending van het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer.

De rechtbank wijst de vorderingen af. De notaris heeft niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld jegens de verhuurder, maar jegens derden. De schorsing en ontzetting uit het ambt zijn bovendien niet opgelegd wegens schending van artikel 23 Wna, maar wegens schending van andere verplichtingen. Dat dit handelen ook financiële gevolgen heeft voor schuldeisers van het notariskantoor, waaronder de verhuurder, maakt het nog geen verboden handeling in de zin van artikel 23 Wna. Die bepaling beschermt het maatschappelijk vertrouwen dat aan de notaris toevertrouwde gelden veilig zijn. Van financieel onverantwoord handelen is hier geen sprake. Voor de zorgvuldigheidnorm geldt dat de ongeschreven norm van artikel 6:162 BW relatief is: zij verplicht slechts tot zorgvuldigheid binnen een bepaalde verhouding tot een of meer anderen. Niet ieder onzorgvuldig handelen levert daarom een onrechtmatige daad op jegens iedereen die daarvan gevolgen ondervindt.

In hoger beroep stelt de verhuurder opnieuw dat de notaris artikel 23 Wna heeft geschonden. Volgens de verhuurder had de notaris na eerdere tuchtrechtelijke maatregelen zijn

ambtsuitoefening moeten verbeteren of handelingen moeten nalaten die redelijkerwijs tot mogelijke niet-nakoming van financiële verplichtingen konden leiden. Het hof volgt dat betoog niet. Het tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen dat tot schorsing en ontzetting heeft geleid, zag niet op schending van artikel 23 Wna. Die bepaling ziet op handelingen die de financiële positie van de notaris zelf raken, mede ter bescherming van het vertrouwen in het notariaat en van gelden die aan de notaris worden toevertrouwd. Dat is een ander belang dan het belang van een verhuurder bij betaling van huurtermijnen door een notariskantoor. Artikel 23 Wna strekt dus niet tot bescherming tegen de hier gestelde huurderiving.

Ook de subsidiaire grondslag, schending van een ongeschreven zorgvuldigheidsnorm, slaagt niet. Een tuchtrechtelijk oordeel leidt niet zonder meer tot civielrechtelijke aansprakelijkheid. Voor een bijzondere zorgplicht van de notaris jegens derden moet het gaan om bijzondere omstandigheden en om belangen die betrokken zijn bij concrete ambtsverrichtingen of dienstverlening van de notaris. Het belang van de verhuurder is volgens het hof slechts het betaald krijgen van huur. Dat belang is niet betrokken bij een concrete notariële ambtsverrichting. Ook de lange huurtermijn, investeringen in het pand en het feit dat de notaris de enige omzet genererende notaris was, behoren tot het normale bedrijfsrisico van de verhuurder.

Het hof bekrachtigt het vonnis en wijst de vorderingen van de verhuurder af.

M. Pinar, mei 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2537

Zaaknummer: 200.334.753_01

Rechters: S.M.J. Korthuis-Becks, K.J.H. Hoofs en C.B.M. van Scholten Aschat

Advocaten: J.J.F. van de Voort en J. van Baaren

Wetsartikelen: 6:162 BW en 23 Wna

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens schending administratieplicht

De Zwart Services B.V. is in 2021 failliet verklaard. De curator stelt de voormalig bestuurder op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk voor het boedeltekort wegens schending van de administratieplicht. De rechtbank heeft die vordering toegewezen en het hof bekrachtigt dat vonnis.

Gefailleerde dreef een autohandel en later een callcenter. In korte tijd liep circa € 3,5 miljoen over de bankrekening, waarbij sprake was van contante opnamen, buitenlandse uitgaven en betalingen aan gelieerde vennootschappen. Daarnaast bestonden drie verschillende jaarrekeningen over 2020. De curator ontving slechts beperkte stukken, waaronder autoverzekeringskaarten, huurfacturen, een summiere kolommenbalans en een jaarrekening. Voor zover de administratie volgens de bestuurder bestond uit in- en verkoopfacturen, belastingaangiftes en bankgegevens, volstond dat volgens het hof niet. De rechten en verplichtingen van de vennootschap konden daaruit niet steeds worden gekend, zodat volgens het hof geen deugdelijke administratie is gevoerd.

Ook als er wel sprake zou zijn geweest van een deugdelijke administratie, heeft de bestuurder volgens het hof de bewaarplicht geschonden. Hij gaf de administratie aan een opvolgend bestuurder die hij nooit had ontmoet en van wie hij moest begrijpen dat deze niet te goeder trouw van plan was de onderneming over te nemen. Daarmee staat onbehoorlijke taakvervulling vast en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurder slaagt er niet in dit bewijsvermoeden te ontzenuwen en ook het beroep op matiging slaagt niet.

S.J. van den Boogert, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2399

Zaaknummer: 200.355.161

Rechters: G.P. Oosterhoff, D. Visser en S.M. Kingma

Advocaten: A.A. Dooijeweerd en M. Geelen

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Heropening vereffening niet nodig, rechtbank verklaart voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan

Een vennootschap waarvan het faillissement is opgeheven bij gebrek aan baten, blijkt nog een klein perceel grond in eigendom te hebben. De voormalig curator verzoekt om heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c BW. De rechtbank overweegt dat dit niet nodig is. In plaats daarvan verklaart de rechtbank voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan en benoemt zij de voormalig curator tot vereffenaar.

De voormalig curator van PR Bouwprojecten B.V. verzoekt om heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c BW, omdat de vennootschap nog een perceel grond van 14 m² in eigendom heeft. De curator heeft dit niet opgemerkt, omdat het perceel op een andere statutaire naam stond en de statutaire naam is gewijzigd.

De rechtbank overweegt dat de voormalig curator belanghebbende is bij het verzoek. Omdat het faillissement is opgeheven bij gebrek aan baten, is vereffening en verdeling van een nagekomen bate op grond van artikel 194 Fw geen optie. Toch wijst de rechtbank het verzoek af. De rechtbank overweegt dat uit artikel 2:19 lid 5 BW volgt dat het bestaan van de rechtspersoon pas eindigt nadat al haar bekende baten zijn vereffend en de vereffening is geëindigd. Omdat PR Bouwprojecten nog een bate heeft, hoeft artikel 2:23c BW niet te worden gevolgd. De rechtbank verklaart wel voor recht dat de vennootschap is blijven voortbestaan en benoemt de voormalig curator tot vereffenaar.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:3233

Zaaknummer: C/01/423301 / EX RK 26-24

Rechters: I.L.P. Crombeen

Advocaten: M.H.A. Vannisselroij

Wetsartikelen: 2:23c BW, 2:19 lid 5 BW en 194 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing eigen aangifte faillissement bij vermoedelijk negatieve boedel

Een vennootschap met een mogelijk negatieve boedel had het actief zelf te gelde moeten maken, de opbrengst volgens de wettelijke rangorde moeten verdelen onder de schuldeisers en daarna turboliquidatie moeten toepassen. De rechtbank wijst de eigen aangifte tot faillietverklaring daarom af.

De vennootschap Hardchroom B.V. doet eigen aangifte van haar faillissement. Hardchroom is veroordeeld om gehuurde bedrijfsruimte te ontruimen en chroombaden die zich in de gehuurde ruimte bevinden leeg te maken en afvalstoffen af te voeren. Tot op heden is dat niet gebeurd. De bestuurders schatten dat de kosten van de afvoering € 10.000 tot € 200.000 zullen bedragen. Een onderbouwing van deze ruime schatting is niet gegeven. Het vermogen van Hardchroom bestaat uit machines die volgens opgave van de bestuurder ongeveer € 15.000 kunnen opbrengen.

De rechtbank spreekt het faillissement niet uit, omdat Hardchroom naar het oordeel van de rechtbank geen rechtens te respecteren belang heeft bij haar faillissement. De rechtbank overweegt dat niet te verwachten is dat een faillissement een positief gevolg voor de schuldeisers kan hebben. Voor de curator heeft een faillissementsaanvraag juist negatieve gevolgen, omdat hij geconfronteerd zou worden met een grote hoeveelheid chemisch afval en het risico loopt door een overheidsinstantie gedwongen te worden dit afval af te voeren terwijl de afvoerkosten de waarde van het actief ruimschoots overtreffen. Naar het oordeel van de rechtbank had de bestuurder van Hardchroom in staat moeten zijn de activa te gelde te maken en de opbrengst volgens de wettelijke rangorde te verdelen. Daarna zou de weg van turboliquidatie bewandeld kunnen worden.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:2441

Zaaknummer: 347372 FT EA 26.85

Rechters: A.E. Zweers

Wetsartikelen: 1 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Vrijwaringincident kan niet pas in hoger beroep worden opgeworpen

In eerste aanleg heeft een curator vier bestuurders aansprakelijk gesteld. Nadat de rechtbank deze vordering heeft afgewezen, stelt de curator hoger beroep in tegen twee bestuurders. Deze twee bestuurders kunnen de andere bestuurders niet pas in hoger beroep in vrijwaring oproepen, omdat aan de andere bestuurders daarmee een instantie zou worden ontnomen.

Een curator heeft vier (middellijk) bestuurders aansprakelijk gesteld. De vorderingen zijn door de rechtbank afgewezen. De curator heeft slechts twee van de vier bestuurders in hoger beroep gedagvaard. Om die reden wensen de twee aangesproken bestuurders de twee andere bestuurders in hoger beroep in vrijwaring op te roepen. Ze menen namelijk dat, als ze aansprakelijk zijn, hun medebestuurders in de aansprakelijkheid moeten delen.

Het hof overweegt dat het vanwege het gesloten stelsel van rechtsmiddelen niet mogelijk is voor het eerst in hoger beroep een incidentele vordering tot oproeping in vrijwaring in te stellen. Daarmee zou aan degenen die in vrijwaring worden opgeroepen een instantie worden ontnomen.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2545

Zaaknummer: 200.346.579_01

Rechters: P.M.M. Rousseau, E.H. Schulten en J.M.H. Schoenmakers

Advocaten: J. Slager en S. Lagidse

Wetsartikelen: 210 Rv

RECHTSPRAAK

Rechter-commissaris kan worden gewraakt voor opstelling tijdens inlichtingenverhoor

De wrakingskamer overweegt dat een rechter-commissaris ook gewraakt kan worden voor zijn opstelling tijdens een inlichtingenverhoor. In dit geval is er geen grond voor wraking. Dat de rechter-commissaris de bestuurder indringend heeft gewezen op zijn inlichtingenplicht brengt geen objectieve schijn van partijdigheid met zich, maar moet gezien worden tegen de achtergrond van het feit dat de bestuurder geplande afspraken met de curator telkens afzegt en aldus niet aan zijn inlichtingenplicht voldoet.

Een (middellijk) bestuurder die door de rechter-commissaris is gehoord in verband met de inlichtingenplicht van artikel 105 Fw, wraakt de rechter-commissaris. De bestuurder meent dat de rechter-commissaris niet onpartijdig was, omdat de rechter-commissaris bij het verhoor heeft gezegd er 'enigszins gekleurd' in te staan en de bestuurder indringend heeft gewezen op zijn inlichtingenplicht. De rechter-commissaris heeft niet berust in de wraking. Primair stelt hij dat hij in deze situatie als rechter-commissaris niet kan worden gewraakt, omdat hij bij een verhoor geen geschil beslecht. Subsidiair stelt de rechter-commissaris dat hij zich niet vooringenomen heeft opgesteld en dat hiervoor ook geen objectief gerechtvaardigde vrees bestaat.

De wrakingskamer overweegt, onder verwijzing naar een arrest van de Hoge Raad van 25 september 2018 (ECLI:NL:HR:2018:1770), dat onder 'behandelen van een zaak' in de zin van artikel 36 Rv moet worden verstaan elke rechterlijke bemoeienis met een zaak, van welke aard en omvang dat ook. Om deze reden kan ook een rechter-commissaris worden gewraakt in verband met zijn opstelling bij een inlichtingenverhoor.

Inhoudelijk wijst de wrakingskamer het wrakingsverzoek af. De opmerkingen van de rechter-commissaris moeten worden geplaatst in het licht van het gegeven dat de curator heeft laten weten dat de bestuurder geplande afspraken telkens afzegt, en daarmee zijn inlichtingenplicht

niet nakomt. De rechter-commissaris heeft juist duidelijk gemaakt dat de bestuurder de kans krijgt om aan de curator zijn verhaal te doen. In dat licht moet ook de opmerking worden geplaatst dat er consequenties aan verbonden worden als het de curator niet lukt (digitaal of telefonisch) contact te leggen met de bestuurder. Er is daarom geen sprake van een objectieve schijn van partijdigheid.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2377

Zaaknummer: 609344 HA RK 26-65

Rechters: M.S.T. Belt, J.F. Haeck en C.S.K. Fung Fen Chung

Wetsartikelen: 36 Rv en 105 Fw

RECHTSPRAAK

Niet summierlijk gebleken van vorderingsrecht omdat hoger beroep is ingesteld tegen vonnis rechtbank

De aanvragers van het faillissement van een vennootschap menen een vordering te hebben op de schuldenaar. Deze vordering zou blijken uit een vonnis van de rechtbank Overijssel. Omdat hiertegen hoger beroep is ingesteld, blijkt naar het oordeel van het hof in de faillissementsprocedure niet summierlijk van het vorderingsrecht van de aanvragers.

Drie vennootschappen hebben het faillissement aangevraagd van een andere vennootschap, Oranje Nutrition Holding B.V. ('Oranje'). De vordering van de aanvragers is gegrond op een vonnis van de rechtbank Overijssel, waarin Oranje is veroordeeld tot betaling van ruim € 160.000. Oranje heeft hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis, onder meer in verband met tegenvorderingen die Oranje heeft ingesteld. Oranje stelt dat niet summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van de aanvragers. De rechtbank heeft het faillissementsverzoek afgewezen. Het hof laat dit oordeel van de rechtbank in stand.

Het hof overweegt dat het enkele feit dat de rechtbank een vonnis op tegenspraak heeft gewezen niet maakt dat het vorderingsrecht van de aanvragers summierlijk vaststaat. De vordering van de aanvragers en de tegenvordering van Oranje staat ter discussie in de hogerberoepsprocedure. Na summier onderzoek in een faillissementsprocedure kan het hof niet vaststellen of de aanvragers inderdaad een vorderingsrecht hebben. Dat moet blijken uit de procedure die nog onder de rechter is.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1565

Zaaknummer: 200.366.720/01

Rechters: R.S. van Coevorden, R.G.C. Veneman en S.T.H. Janssen

Advocaten: P.A. Josephus Jitta en T.A.C. Blankestijn

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing afkoelingsperiode. Lopende verplichtingen

Afwijzing verzoek tot afkondiging afkoelingsperiode. Onduidelijk is of verzoekster aan haar lopende verplichtingen kan voldoen, waardoor niet is uitgesloten dat de schuldenlast tijdens een afkoelingsperiode toeneemt.

Inleiding

In onderhavige WHOA-uitspraak wordt de rechtbank verzocht een afkoelingsperiode af te kondigen, een observator aan te stellen en beslagen op te heffen. De financiële problemen van verzoekster zijn ontstaan na beëindiging van een factoringrelatie en negatieve publiciteit, naar aanleiding waarvan meerdere contractuele relaties zijn beëindigd. De afkondiging van een afkoelingsperiode is in combinatie met het opheffen van beslagen volgens verzoekster noodzakelijk om de onderneming tijdens de voorbereiding van een WHOA-akkoord voort te zetten.

Zienswijze(n)

Uit de ingediende zienswijzen blijkt dat de schuldeisers zich op vergelijkbare gronden verzetten tegen toewijzing van onderhavig verzoek. Volgens de schuldeisers zijn de financiële problemen ontstaan door betalingen aan de aandeelhouder van verzoekster, waarvan de rechtmatigheid overigens wordt betwijfeld. Voorts stellen de schuldeisers zich op het standpunt dat het WHOA-traject nog niet zover is gevorderd dat is komen vast te staan dat een akkoord voor hen van meerwaarde is ten opzichte van een faillissement.

Beoordeling

De rechtbank onderkent in beginsel de noodzaak van een afkoelingsperiode, maar wijst het verzoek af omdat niet aannemelijk is geworden dat de belangen van de schuldeisers bij afkondiging daarvan zijn gediend. Naar het oordeel van de rechtbank zijn de financiële stukken ontoereikend om de liquiditeitspositie en de haalbaarheid van de liquiditeitsprognose

te beoordelen, zodat evenmin duidelijk is of verzoekster gedurende een afkoelingsperiode aan haar lopende verplichtingen kan voldoen. De rechtbank acht daarbij niet uitgesloten dat de schuldenlast tijdens een afkoelingsperiode toeneemt. Nu het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode wordt afgewezen, worden ook de overige verzoeken afgewezen.

E. Dogan, 26 mei 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3747

Zaaknummer: C/05/461871 FT RK 26/22

Rechters: J.H. Steverink, A.E. de Vos en S. Boot

Advocaten: B.J. Tideman en E.J. Luten

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Van WHOA tot surseance tot faillissement

OSS BV verliest haar voorlopige surseance van betaling na nalaten, benadeling van schuldeisers en onduidelijkheden over activa. Het hof bevestigt dat het faillissement de juiste weg is.

De rechterlijke macht heeft het druk gehad met OSS BV (hierna: BV), de failliet in casu. Hieronder som ik kort de tijdlijn op:

- 1 januari 2026: de bv heeft een startverklaring ex artikel 370 lid 3 Fw gedeponneerd;
- 14 januari 2026: de bv heeft een afkoelingsperiode ex artikel 376 Fw verzocht;
- 19 januari 2026: er is een tijdelijke afkoelingsperiode afgekondigd;
- 24 februari 2026: het verzoek tot afkondiging van de afkoelingsperiode is afgewezen;
- 25 februari 2026: de bv heeft een verzoek tot verlening van surseance tot betaling ingediend;
- 26 februari 2026: de voorlopige surseance is verleend;
- 19 maart 2026: de aan de bv verleende voorlopige surseance is ingetrokken en de bv is in staat van faillissement verklaard;
- 27 maart 2026: de bv heeft hoger beroep aangetekend tegen de faillietverklaring.

Het faillissement van de bv werd uitgesproken op verzoek van de bewindvoerder in de surseance (later de curator in faillissement), terwijl de voorlopige surseance werd ingetrokken. De bewindvoerder voerde daarbij aan dat een drietal intrekingsgronden zoals genoemd in artikel 242 lid 1 Fw zich voordeden. Deze gronden zijn in de procedure bij de rechtbank getoetst en hiertegen is hoger beroep ingesteld.

Het betreft allereerst de intrekingsgrond van artikel 274 lid 1 onder 4 Fw; de sursiet heeft nagelaten te doen wat naar het oordeel van de bewindvoerder door hem in het belang van de boedel moet worden verwacht. Volgens de rechtbank was sprake van een dergelijk nalaten, nu niet direct en onbeperkt toegang aan de bewindvoerder werd verleend tot de administratie. Ook de tweede intrekingsgrond onder 2 van voornoemde bepaling speelt een rol; de sursiet tracht haar schuldeisers te benadelen. Ook hier was volgens de rechtbank sprake van en wel door vermindering van de mogelijkheden tot verhaal, doordat in het ontwerpakkoord dat de

bv opstelde, activa van de bv buiten beschouwing werden gelaten. Dan de laatste grond, onder 5 van voornoemde bepaling; tijdens de surseance blijkt de staat van de boedel zodanig te zijn dat handhaving van de surseance niet langer wenselijk is of het vooruitzicht dat de schuldenaar na verloop van tijd zijn schuldeisers zal kunnen betalen niet blijkt te bestaan. Volgens de rechtbank is ook sprake van deze intrekingsgrond, zeker gelet op de passiviteit van en gebrekkige informatievoorziening door de bv aan de bewindvoerder, benadelingshandelingen en de bedragen waarvan de bv in het ontwerpakkoord uitgaat.

In hoger beroep voert de bv onder andere aan dat er inmiddels een aangepast conceptsurseanceakkoord ligt, waarvan zij meent dat dit gunstiger is voor de schuldeisers dan een akkoord uit een faillissementssituatie (waarbij zij neem ik aan doelt op de akkoordprocedure in faillissement, maar had moeten doelen op de faillissementssituatie in het algemeen). Juist omdat er ook in hoger beroep nog veel onduidelijkheden bestaan over bepaalde activa en gelden van de bv, meent het hof – met de curator – dat een faillissement de geëigende weg is in casu. De vraag is namelijk ontstaan of de bv haar vermogen wel op de juiste wijze heeft beheerd en of de schuldeisers daardoor mogelijk zijn benadeeld.

Na verwoede pogingen van de bv om het faillissement te voorkomen, wordt dit dus alsnog uitgesproken.

S. Renssen, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1570

Zaaknummer: 200.366.889/01

Rechters: R.S. van Coevorden, R.G.C. Veneman en S.T.H. Janssen

Advocaten: E.S. Ebels

Wetsartikelen: 242 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid: schending van administratieplicht en bestuursverbod

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder van de gefailleerde vennootschap kennelijk onbehoorlijk bestuur heeft gevoerd door schending van de wettelijke administratie- en deponeringsplicht. Het wettelijke vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is, wordt niet weerlegd. De indirecte bestuurder en Gewoon Doen!, de directe bestuurder, worden daarom hoofdelijk aansprakelijk gehouden voor het volledige faillissementstekort. Daarnaast worden de rekening-courantschuld, een voorschot van € 500.000 en een bestuursverbod van vijf jaar toegewezen.

Gedaagde is bestuurder van Gewoon Doen! B.V. ('Gewoon Doen!'), die op haar beurt enig aandeelhouder en bestuurder is van de gefailleerde vennootschap. Gedaagde was eerder actief als aannemer via BrederdanbouW B.V. ('BdB'). KAB was de accountant van beide vennootschappen van gedaagde. Een geschil tussen KAB en gedaagde heeft geleid tot een procedure, die in 2022 met een schikking is geëindigd. Vervolgens is gedaagde overgestapt naar Adfizi, die haar werkzaamheden later tijdelijk heeft opgeschort wegens onbetaalde facturen. Na het faillissement trof de curator een gebrekkige administratie aan. Zo ontbraken duidelijke overzichten van rekening-courantverhoudingen en contante transacties. Daarnaast zijn jaarrekeningen niet tijdig gedeponerd en was de administratie op meerdere punten onjuist of onvolledig. Gedaagde heeft erkend contante betalingen te hebben verricht en ontvangen zonder deze correct te administreren.

De curator stelt gedaagde, in zijn hoedanigheid als indirect bestuurder via Gewoon Doen!, op grond van artikel 2:11 BW en Gewoon Doen! hoofdelijk aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW, althans artikel 6:162 BW en artikel 2:9 BW, voor het faillissementstekort. Daarnaast vordert de curator betaling van een rekening-courantschuld van € 581.815, een voorschot van € 500.000 en oplegging van een bestuursverbod van vijf jaar. Gedaagde voert verweer en betwist zowel de hoogte van de schulden als zijn aansprakelijkheid. Hij stelt dat het

faillissement is veroorzaakt door externe omstandigheden die niet aan hem zijn toe te rekenen, zoals problemen met opdrachtgevers, coronagevolgen en personeelstekorten.

De rechtbank stelt vast dat niet is voldaan aan de administratieplicht en de deponeringsplicht zoals bedoeld in de artikelen 2:10 BW en 2:394 BW. Daarmee is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur en geldt het wettelijke vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Gedaagde slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen. De rechtbank neemt wel aan dat er problemen met opdrachtgevers waren en dat deze financiële schade hebben veroorzaakt, maar deze speelden deels bij BdB en niet bij de vennootschap in kwestie. Bovendien was gedaagde na het faillissement van BdB een gewaarschuwd bestuurder en had hij beter voorbereid moeten zijn op dergelijke risico's. Voor de overige aangevoerde omstandigheden ontbreekt een deugdelijke onderbouwing. Zo maakt gedaagde niet inzichtelijk hoe lang de coronastilstand duurde, welke kosten doorliepen en wat de concrete gevolgen waren voor de omzet.

Gestelde projectverliezen van circa € 200.000 zijn niet onderbouwd en niet uit de administratie te herleiden. Dat het personeelstekort de financiële situatie heeft verslechterd, acht de rechtbank voorstelbaar, maar niet dat dit het faillissement heeft veroorzaakt. Daartegenover staat dat het faillissement is aangevraagd door het bedrijfstakpensioenfonds wegens sinds 2021 onbetaalde premies. Dit ondersteunt het standpunt dat gedaagde onvoldoende inzicht had in de lopende verplichtingen van de vennootschap. Ook het feit dat belastingaanslagen ambtshalve zijn opgelegd wegens ontbrekende aangiften en dat daartegen niet tijdig is opgetreden, wijst daarop. Daarnaast bleek tijdens de procedure dat het overzicht van contante betalingen onvolledig was.

De rechtbank concludeert dat gedaagde niet aannemelijk heeft gemaakt dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Daarmee blijft het wettelijke vermoeden in stand. Gedaagde en Gewoon Doen! zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het volledige faillissementstekort. De vorderingen op grond van artikel 2:248 BW worden toegewezen; de subsidiaire grondslagen behoeven geen beoordeling meer. Ook de rekening-courantschuld wordt toegewezen. Het gevorderde voorschot van € 500.000 wordt toegewezen, omdat aannemelijk is dat het faillissementstekort dit bedrag overschrijdt. Persoonlijke omstandigheden van gedaagde staan hieraan niet in de weg. Daarnaast wordt aan gedaagde een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd wegens zijn betrokkenheid bij het kennelijk onbehoorlijk bestuur dat tot het faillissement van de vennootschap heeft geleid.

D.R.C. Smit, mei 2026.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3389

Zaaknummer: C/05/448351 / HZ ZA 25-53

Rechters: K.H.A. Heenk

Advocaten: P.F.M. Langenhof

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW, 106a lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring: steunvordering bestaat na cessie nog steeds en toestemming schuldeiser is niet nodig

De rechtbank spreekt het faillissement uit. Dat een aangevoerde steunvordering is gecedeerd, doet niet af aan het bestaan van deze vordering. Het is ook niet nodig dat een schuldeiser steun verleent voor het gebruiken van een vordering als steunvordering. Van pluraliteit van schuldeisers is daarom gebleken. Ook aan de andere voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan.

Verzoekster, een besloten vennootschap, vraagt het faillissement aan van verweerster, ook een besloten vennootschap. Verzoekster stelt een vordering te hebben uit hoofde van een geldleningsovereenkomst van € 51.000. Daarnaast laat verweerster ook andere schulden onbetaald, waaronder een vordering van X, aldus verzoekster. Verweerster erkent de vordering van verzoekster, maar stelt een verrekenbare tegenvordering te hebben in verband met verrichte bouwwerkzaamheden. De aangevoerde steunvordering is gecedeerd aan C, waarna X haar steunvordering heeft ingetrokken. Volgens verweerster is daarom geen sprake van pluraliteit van schuldeisers.

De rechtbank oordeelt, op basis van een mailwisseling, een vaststellingsovereenkomst en WhatsApp-correspondentie, dat het niet aannemelijk is dat verweerster een tegenvordering heeft die verrekend kan worden. Omdat de vordering van verzoekster is erkend, is dus summierlijk gebleken van haar vorderingsrecht. Van pluraliteit is ook gebleken. Dat de steunvordering is gecedeerd, doet niet af aan het bestaan van de vordering. Ook is voor het aannemelijk maken van pluraliteit niet vereist dat een schuldeiser steun verleent aan het gebruik van een vordering als steunvordering. Omdat verweerster ook overigens in de faillissementstoestand verkeert, verklaart de rechtbank haar failliet.

H.J. de Kloe, mei 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2064

Zaaknummer: C/16/26/129 F

Rechters: G. Konings

Advocaten: S.A.L.L. Caris en A.L. Stegeman

Wetsartikelen: 1 Fw en 6 lid 3 Fw